

---

fra kostskolen på øen – modstandskampen, lejren i Sverige. Der stod helt om ham. Han lignede Morten Nielsen, med en stor mund, 'endnu for ringe til at dø' og 'jeg er cigarettens glød', hun glemte ham ikke. Så en dag, efter at hun var blevet halvtreds, ringede han til hende og inviterede hende til middag. Hun gik ud og købte en ny natkjole og stod og nippede til et glas vin i køkkenet hos ham da han pludselig faldt på knæ foran hende og slog armene om hendes hofter og begravede sit hoved ved hendes skød. Hun klappede hans plyssede hoved, en smule ilde berørt, men vendte først hjem et par dage senere. Han var telegrafist på forskellige skibe, og hun tænkte at det var ideelt med en mand der var borte det meste af tiden. I begyndelsen gav hun sig muntert hen til hans levevis, hun iførte sig motorcykeldragt og sad bag på hans Nimbus, eller i sidevognen. (Når han insisterede på at køre hende på arbejde vred hun sig ud af læderdragten bag en busk, på terrænet, inden hun gik ind på sin afdeling). Hun gik endda med til et par møder i motorcykelklubben. Mogens mente at man skulle dele hinandens interesser og foretage sig alting i fællesskab. (Hun begyndte hurtigt at opleve de lange aftener og weekender i sengen med bøger som truet). Hun spiste pligtskyldigt den fede mad han lavede efter *Frøken Jensens Kogebog*, indtil hun svulmede hvilket han (i øvrigt) ikke havde det mindste imod. Han var selv atletisk at skue når han efter et bad sprang fra badeværelse til soveværelse i underbukser. Jeg tænkte på en faun, men en faun frataget enhver poesi, ikke faunen fra *En fauns eftermiddag*. Han havde et hvidt veltrimmet hageskæg. Der blev anderledes i lejligheden. Der hang en blå tåge af cigarrøg under loftet, der stod altid en åbnet flaske rødvin, *Den med tyren*, på køkkenbordet. Når han lo kom der ikke en